

Monika
Seidlová

Nofreeusernames

Markéta
Forejtová

Můžeš říct: Miluju tě

COO
BOO

Můžeš říct Miluju tě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

**Monika Seidlová, Nofreeusernames,
Markéta Forejtová**

Můžeš říct: Miluju tě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Monika
Seidlová

Nofreeusernames

Markéta
Forejtová

Můžeš říct: Miluju tě

Text © Monika Seidlová, Nofreeusernames, Markéta Forejtová, 2024

Předělové fotografie © Gabriela Goffová, 2024

Ilustrace © Tereza Šrámová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7661-934-0

ISBN e-knihy 978-80-7498-693-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

...Ready
For It?

Fearless (Taylor's Version)

1. Love Story
2. Fifteen
3. Mr. Perfectly Fine
4. Forever & Always
5. We Were Happy
6. You're Not Sorry
7. Jump Then Fall
8. The Way I Loved You
9. Come In with the Rain
10. Fearless
11. You Belong with Me

„Dovolíš? Ráda bych si vzala věci ze *svoji* skříňky,“ vrhla jsem po něm nevraživý pohled, aby mu došlo, jak moc mě jeho přítomnost obtěžuje. Lucas se zarazil. Chvilí to vypadalo, že se se mnou bude snažit hrát hru *Vydrž neuhnout pohledem*, ale nakonec pochopil, že nemá cenu se mnou soupeřit, a o krok ustoupil.

„Mohla bys mě aspoň vyslechnout? Už týden se tě snažím dohnat a ty mě pořád ignoruješ,“ osočil mě, ale když si v mé tváři přečetl, že tenhle jeho útočný tón mu ani trochu nepomůže, dodal: „Prosím.“

Měl pravdu, jeho zprávy na Instagramu a „nenápadné“ tweety, které si už stihla přečíst celá škola, jsem už přes týden úspěšně ignorovala. „Počkej, zamyslím se.“ Na krátkou chvíli jsem se odmlčela, samozřejmě kvůli dramatickému efektu, ne proto, že bych se snad doopravdy zamýšlela. „NE,“ odsekla jsem nakonec. Jestli jsem totiž v poslední době na někoho neměla náladu, byl to právě on. Vlastně jsem na něj neměla náladu zhruba posledních pět let. A zatím jsem neměla v plánu to měnit. Ne po tom, jak se ke mně otočil zády.

Naše životní cesty se zkrížily před třinácti lety, když nás učitelka posadila vedle sebe na poslední dvě místa, která zbyla u jednoho z asi deseti jídelních stolů. A v momentě, kdy jsou vám tři a toužíte po partákovi, tak si moc dlouho nevybíráte a popadnete za ruku prvního člověka, kterého potkáte. A tak jsem se já, Madison Monique Cooperová, chytila Lucase Jamese Bensona a rozhodla se, že se staneme nejlepšími kamarády a utvoříme nerozlučnou dvojici. Jen těžko jste nás tehdy mohli zastihnout víc než pár kroků od sebe. Lucas byl přesně tím člověkem, u něhož jsem byla přesvědčená, že bude jednou z hlavních postav mého životního příběhu až do jeho šťastného konce. Což čistě teoreticky pořád splňoval, jen ne jako hrdina, za kterého jsem ho původně považovala. Stal se tou vedlejší postavou, na kterou se snažíte raději zapomenout.

Naše do té doby neodmyslitelně propojené příběhy se rozdělily po tom, co se Lucas v jedenácti letech dostal do školního hokejového týmu. Ukázalo se totiž, že je mnohem lepší, než si všichni původně mysleli, a z kluka na střídače se postupně stal jeden z nejdůležitějších článků družstva. Netrvalo dlouho a úspěch a popularita nejlepšího hráče mu stouply do hlavy. Se všemi tréninky, zápasy a sportovními akcemi mu na mě už v nabitém kalendáři nezbylo místo a odstrčil mě na poslední možnou kolej. Ne, odstrčil mě ještě dál. Až do nejzazšího kouta depa, kde jsem čekala a doufala, že ještě někdy vyjedu ven.

Pořád mám před očima okamžik, kdy jsem mu držela místo u stolu přesvědčená, že se společně naobědváme jako vždycky. Jenže když se Lucas objevil ve školní jídelně, jeho kroky sice směřovaly ke mně, ale z úplně jiného důvodu. Následován kluky z týmu se u mě zastavil, sebral čokoládový muffin z rohu mého tácu, zakousl se do něj a zamumlal: „Mňam, dejte si taky.“ Nechal můj oblíbený zákusek kolovat mezi ostatními a já jen tiše sledovala, jak pomalu mizí.

„Místo sladkýho bys měla zvážít zeleninu, potřebovala bys to,“ konstatoval kluk vedle něj, Lucas souhlasně přikývl a dodal: „Najdeš ji vedle vitríny se zákusky.“

Když se odebrali pryč, zůstala jsem osamoceně sedět u stolu a snažila se skrýt šokovaný výraz, který se mi objevil na tváři. Nechápala jsem, co se stalo, ale věděla jsem, že to je den, kdy jsem definitivně přišla o poslední zbytky iluzí ohledně našeho přátelství.

„Bože, ty sis vážně zapsala chemii pro pokročilý?“ zeptal se Lucas s nechápavým výrazem na tváři, když jsem ze skříňky vytáhla snad pětisetstránkovou učebnici chemie, a vrátil mě zase zpátky do přítomnosti. „Vždycky jsi byla docela... šílená.“

Jestli byl tohle pokus o kompliment, který mě měl přimět, abych ho vyslechla, tak smůla, faul, padej na trestnou lavičku. Ale ačkoli moje touha bavit se s Lucasem den ode dne slábla, někde hluboko uvnitř mě přece jen přežívalo pár

zapomenutých buněk, které byly zatraceně zvědavé a potřebovaly vědět, co důležitého se mi snaží říct a proč s tím nemůže jít za někým jiným.

„Sakra,“ zaklela jsem, když mi z ruky vyklouzl batoh a celý jeho obsah se vysypal na zem. Za to mohlo těch pár zvědavých buněk, které mě tak rozptylovaly.

„Počkej, pomůžu ti,“ zaskočil mě Lucas, když se ke mně sehnul, aby mi ten chaos pomohl sesbírat.

Podezíravě jsem si ho změřila pohledem. U ostatních lidí by mě taková nabídka nepřekvapila, ale u Lucase jo. Myslela jsem si, že mu za to nestojím, vzhledem k tomu, že se ošíval, i když jsem se ho vloni jednou odvážila poprosit, jestli by mi nepůjčil propisku. Asi po mně chtěl fakt něco důležitého, jinak jsem si jeho ochotu nedovedla vysvětlit.

„Páni, tohle vypadá o dost líp než ty tvoje čmáranice, co jsi kreslila na základce,“ řekl uznale, když mi podával jednu z mých nových skic šatů, co vypadla ze sešitu na matematiku.

„Děkuju, ale jestli si myslíš, že mě jednou pomoci a rádo by komplimentem nějak obměkčíš, tak tě asi zklam.“

„Ne, jo? A já myslel, že to bude stačit.“ Na tváři se mu objevil letmý úsměv, který by mě dřív úplně odrovnal, ale teď mě nechával chladnou.

„Bensone, přestaň ztrácet čas a dělej. Už na tebe čekáme dobrých pět minut,“ vyrušil nás povědomý hlas, zatímco do Lucasova ramene vrazila nasvalená levačka. Brankáře školního hokejového týmu Brendona Millera nešlo nepoznat a ignorovat. Naše škola si totiž sportovce vyloženě hýčkala a věnovala jim veškerou pozornost. Ať už jste si to přáli, nebo ne, na jejich tváře jste naráželi úplně všude. Dostávalo se jim speciálního místa v ročenkách, byli nejdůležitějším bodem programu všech možných školních akcí a samozřejmě měli vlastní vitrínu na hlavní chodbě, takže jste okolo nich minimálně jednou denně museli projít. Dokonce jste si mohli koupit i dresy s jejich jmény ve školním obchodě. Skoro to vypadalo, jako

by tu žádné další mimoškolní aktivity neexistovaly. Jako by byl sport tím nejdůležitějším, čím se naše instituce může chlubit.

„Proč se tady vůbec vybavuješ? A zrovna s ní?“ zabodl do mě opovržlivě svůj pohled a zrentgenoval mě od hlavy až k patě.

„Se nevybavuju,“ začal Lucas. „Vrazila do mě a rozsypala všechny věci, tak jsem jí jen pomáhal.“

To jsem si mohla myslet. Jasně že mu Lucas Benson nepřízná, že za mnou šel dobrovolně, a už vůbec ne to, že za mnou přišel s nějakou prosbou. Jasně že to zahraje před svými spoluhráči na jistotu. On by se totiž nikdy nesnížil na úroveň obyčejné nepopulární holky. To by neslušelo jeho image kapitána hokejového týmu a hvězdy školy.

„Tak na to kašli a pojď,“ pronesl Brendon a vyrazil směrem ke zbytku klučičí party, která postávala opodál a čekala, až mi Lucas přestane pomáhat se sbíráním věcí po tom, *co jsem do něj údajně vrazila*.

„Promiň, už musím jít, mám týmovou schůzku,“ zahleděl se mi do očí, skoro bych řekla, že i s náznakem pocitu viny.

„To já bych se měla omlouvat tobě, ne? *Že jsem do tebe vrazila,*“ odsekla jsem ironickým tónem a protočila oči v sloup. Přehodila jsem si batoh přes rameno a zamířila opačným směrem. Přísahám, že kdybych tu s ním postávala ještě o vteřinu déle, asi bych se neudržela a té jeho přitroublé tváříčce muse-la něco udělat. Tahle vedlejší postava totiž začínala být pěkně otravná.

„Pak si ještě promluvíme.“ To byla poslední slova, která jsem zaslechla z jeho úst, když jsem se vydala směrem k vedlejší budově, kde mě v učebně číslo 13 čekala další hodina.

To určitě, pomyslela jsem si v duchu a snažila se na tuhle černou skvrnu uprostřed jinak perfektního dne co nejdřív zapomenout.

Než jsem si ale stačila zpátky nahodit dobrou náladu, na hlavě jsem ucítila velmi dobře známý pohyb.

„Tyler!“ vykřikla jsem, když mi jeho ruka přistála na temeni a začala zašmodrchávat mé dlouhé mahagonové vlasy. „Jestli to zas budu muset stříhat, tak se boj večer usnout, mohlo by se ti něco *omylem* přihodit,“ pronesla jsem s úsměvem.

„Ale prosím tě, vždyť ty by ses nezmohla ani na knírek nakreslenej fixou, natož na něco většího.“

Většinou jsem s ním odmítala souhlasit, ale v tomhle měl bohužel zrovna pravdu. Na kanadské žertíky jsem nikdy neměla odvahu, a když jsme jezdili v dětství na tábory, většinou jsem byla právě já tou, která to schytala od něj a Lucase na plné čáře. Jednou mě i se spacákem vytáhli v noci doprostřed kempu. Do teď nechápu, jak se jim povedlo mě u toho nevbudit. Takže ačkoli jsem je nejdřív chtěla zabít, část mě je za jejich šikovnost neskutečně obdivovala.

„Mám halucinace, nebo se s tebou právě bavil Lucas Benson? Co ti chtěl?“ Tázavě se ně mě podíval. „Vás dva jsem pohromadě neviděl snad věky.“

„Já ti vlastně ani nevím,“ odpověděla jsem a otevřela dveře, které vedly do vnějších prostor školního kampusu.

„Jak jako nevíš? Vždyť jsi s ním mluvila docela dlouho, pozoroval jsem vás.“ Tyler proklouzl ven a já jsem ho následovala. „Asi na tebe pět minut jen nekoukal, ne?“

„Něco blekotal, no, ale než jsem se stihla rozhodnout, jestli ho mám poslouchat, nebo ne, tak se zas začal chovat jako pitomec.“ Při pomýšlení na Lucasovo dětinské chování před Brendonem se mi začala vařit krev v žilách. „Ale to sis určitě musel všimnout, jestli jsi nás tak bedlivě sledoval.“

Tyler pokrčil rameny. „Víš, nestál jsem zas tak daleko, abych si nevšiml, že Lucas možná nebyl jedinej, kdo se choval jako pitomec.“ Střelila jsem po něm nechápavým pohledem, který hlásal *ztratila jsem se už u prvního kroku rovnice, ale třeba se někde ještě chytnu*.

„Jsi moje, nebo jeho dvojče? Neměl bys mě náhodou podporovat?“ odsekla jsem.

„Začnu tě podporovat, až se začneš chovat jako dospělejší jedinec. Jako třeba já.“ Jeho ruka se znovu ocitla na mojí hlavě, aby způsobil ještě větší nepolechu.

„Přestaaaň,“ plácla jsem ho v naději, že toho skutečně nechá.

„Máš štěstí, že už musím jít na laborky. Anderson nemá rád, když někdo chodí pozdě.“ Otočil se na patě a vydal se směrem k jedné ze čtyř budov naší školy, která se tyčila na druhé straně kampusu. „Uvidíme se doma.“

„Jasně, měj se,“ mávla jsem na něj přesně v momentě, kdy se hlasitě rozezněl školní zvonek.

Sakra.

Už nemám šanci doběhnout na hodinu angličtiny včas. Do učebny je to ještě přes půlku dvora a pak skrz celou budovu až na její druhý konec. Tohle přecházení z jedné budovy do druhé bylo jednou z nevýhod mého rozvrhu v novém pololetí, ale pokud jsem chtěla chodit na všechny předměty, které jsem si zapsala, jiná možnost neexistovala. Za normálních okolností by to tak časově náročné nebylo, ale Lucasova nečekaná návštěva u mé skříňky narušila můj obvyklý harmonogram.

Když na mě Lucas promluvil, ještě jsem netušila, že ho o pár minut později uvidím před sebou, jak se blíží k učebně číslo 13 stejně pozdě jako já. A jakmile jsem ho spatřila, můj šestý smysl mi napověděl, že dnešní den bude nakonec možná ještě horší, než jsem si myslela.

Kapitola 2

*You take a deep breath
And you walk through the doors*

Fifteen, Fearless (Taylor's Version)

Třeba se mi to jen zdá. Třeba jen zabloudil. Třeba se nakonec rozhodne změnit na poslední chvíli směr a půjde jinam. Třeba... Anebo taky ne. Lucasovy kroky se zastavily přímo před dveřmi, do kterých jsem měla namířeno.

„To je ale náhodička,“ pronesl směrem ke mně, když zaregistroval, že jsem se objevila vedle něj. Chtěla jsem se ujistit, jestli jsem náhodou nezabloudila já.

Nezabloudila. Skutečně mě teď čeká nový semestr v jedné třídě s Lucasem Bensonem.

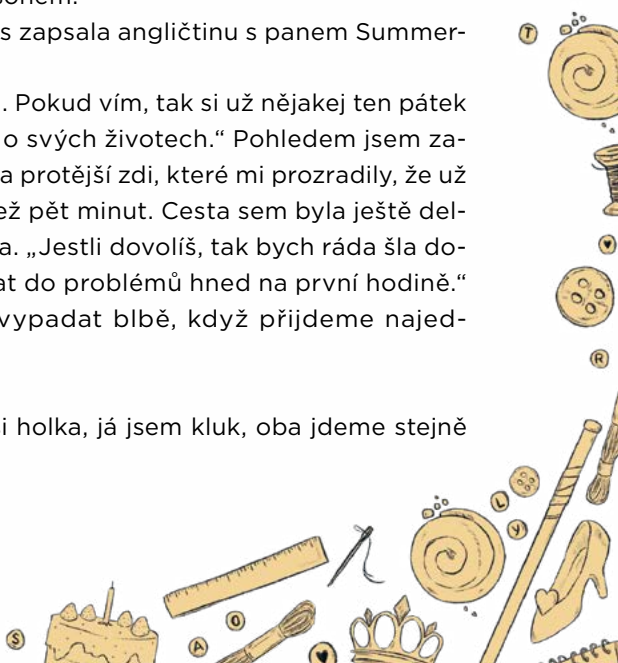
„Netušil jsem, že sis zapsala angličtinu s panem Summersem.“

„Jak bys taky mohl. Pokud vím, tak si už nějaký ten pátek nesvěřujeme detaily o svých životech.“ Pohledem jsem zabloudila k hodinám na protější zdi, které mi prozradily, že už mám zpoždění víc než pět minut. Cesta sem byla ještě delší, než jsem si myslela. „Jestli dovolíš, tak bych ráda šla dovnitř, nechci se dostat do problémů hned na první hodině.“

„Počkej, nebude vypadat blbě, když přijdeme najednou?“

„Jako proč?“

„Tak já nevím, ty jsi holka, já jsem kluk, oba jdeme stejně pozdě...“

„Dost, stačí. Fuj,“ zarazila jsem ho se znechuceným výrazem. Představu, která mi vytanula na mysli, jsem rozhodně neměla na programu dne.

„Na co hned myslíš?“ zašklebil se. „Chtěl jsem říct, že jsem ti pomáhal se zaseknutou skříňkou, která ti nešla otevřít.“

„A co prostě říct pravdu?“ navrhla jsem.

„To je taky varianta, no, i když míň zábavná,“ pronesl a konečně mi uvolnil cestu. „Tohle pololetí bude sranda.“

To určitě, pomyslela jsem si. Bez ohlédnutí jsem se chopila kliky, zhluboka jsem se nadechla, zmáčkla ji a vstoupila do třídy.

„Dobrý den,“ přerušili jsme jednohlasně výklad a přidali jsme svoji část omluvy za pozdní příchod. Vynechala jsem zdržení s Tylerem a vymluvila se na náročný a dlouhý přechod z budovy do budovy. Lucas spustil svůj monolog o velmi důležité týmové poradě, který měl už evidentně za ty roky dobře nacvičený, protože se u toho ani jednou nezadrhl.

Poté co na nás pan Summers kývl a pokračoval ve svém monologu, rozhlédla jsem se po místnosti, abych si našla volné místo k sezení. Přejela jsem po třídě očima tam a zpátky hned dvakrát, abych se ujistila, že vážně zbyly už jen dvě prázdné židle, a to hned vedle sebe. *Paráda*. Hlasitě jsem si povzdychla a bez jakéhokoli očního kontaktu s Lucasem jsem si šla sednout na jednu z nich. Tahle hodina začala vskutku výtečně.

Zabrala jsem si místo blíž ke dveřím a z batohu jsem vylovila sešit s propiskou, abych si mohla začít zapisovat poznámky, na které se už nikdy znova nepodívám. Lucas se zdál daleko prozíravější. Sešit si pro jistotu nevytáhl vůbec a jen pozoroval, jak se ručičky na hodinách pomalu posouvají. Výklad pana Summerse se zdál nekonečný, a tak netrvalo dlouho a Lucas se ke mně naklonil: „Chtěl jsem tě poprosit...“

„Vážně, teď?“ zarazila jsem ho, jak nejtišeji jsem dovedla. „Nechceš si to nechat na jindy?“

„Chtěl jsem, ale nenechalas mě, jestli si vzpomínáš.“

Nadechla jsem se, abych se bránila, ale pan Summers ukázal našim směrem a výklad ozvláštnil poznámkou, která nás donutila věnovat mu pozornost: „Slyším, že tamhle už jsou nějací nedočkavci, co se celí třesou na konec hodiny.“

Provinile jsme se na něj podívali a doufali, že naši výměnu názorů přejde jinak bez povšimnutí. „Než vás odsud ale propustím, musíme si zadat první, troufám si říct i hlavní projekt, na kterém budete toto pololetí pracovat. Jsem na něj extrémně pyšný, zadávám ho ve svých hodinách už několikátým rokem. Naučíte se nejen něco sami o sobě, ale i něco o některém z vašich spolužáků. Na tomhle projektu budete pracovat po celý měsíc ve vašich volných chvílích.“

Jakmile dokončil myšlenku, třídou se okamžitě rozlehl šum nespokojeného brblání a naříkání.

„Klid, teď možná protestujete, ale věřte mi, že se vám to nakonec bude líbit.“

Pan Summers o tom projektu vyprávěl vážně s nadšením, ale pořád se nedostal k jádru pudla. Bylo to jako čekat na začátek projeje lístků na koncert Taylor Swift. Každá vteřina mi připadala nekonečně dlouhá a bála jsem se, co nastane v momentě, až to celé vypukne.

„Nebudu vás dál napínat. Utvoříte dvojice a budete mít za úkol napsat esej o životě toho druhého. Budete spolu trávit čas a zjišťovat, co ten druhý dělá ve volných chvílích, budete se bavit o svých koníčcích, budete koukat na svět očima svého partnera, budete se do něj snažit vcítit.“ Ve třídě zavládlo ticho. „A hlavně: budete si to užívat.“

„Tváříš se, jak kdybys snědla citron,“ popíchl mě Lucas, když si všiml, s jakým výrazem koukám směrem k tabuli, kde pan Summers vítězoslavně dokončoval svůj proslav.

Prudce jsem se na něj ohlédla. „Tebe to neděsí?“

„Psaní eseje? Jsme na hodině angličtiny, s tím jsem tak trochu počítal.“

„Ne psaní, ale že budeš ve dvojici s někým, s kým vůbec nechceš? Co když to bude třeba Peter?“ snížila jsem hlas na minimum, aby mě nikdo jiný neslyšel.

„Co proti němu máš?“ zeptal se Lucas nechápavě. „Vždyť je v pohodě.“

„To nevím. Vzpomínáš si na moji narozeninovou oslavu v první třídě?“

Na Lucasově tváři se při vzpomínce na moje „legendární“ narozeniny objevil pobavený úsměv. U mě se o úsměvu hovořit rozhodně nedalo. Tenhle den mě děsil ve snech dodnes a při pomýšlení na Petera, kterému se při imitování slona podařilo poprskat a zničit celý dort, se mi chtělo spíš brečet. O té párty se mluvilo ještě další měsíc a rozhodně ne v dobrem, protože v osmi letech je zničený dort a pokažená oslava fakt tou největší tragédií, kterou můžete zažít. Jak by řekl Lucas: „Ozkoušeno za vás.“

„Asi právě přemýšlíte, s kým budete ve dvojici, že?“ přerušil pan Summers proud mých myšlenek velmi trefnou otázkou. „Připravil jsem si klobouk s vašimi jmény, a aby to bylo co nejspravedlivější, budeme losovat,“ pokračoval nadšeně a přesunul se ke svému stolu. „První dvojicí se stává Bianca Hallová a Lexie Brownová.“ Z obličejů obou holek okamžitě opadlo napětí a bylo vidět, že jsou s výběrem opravdu spokojené. Ještě aby ne, když jsou spolu v týmu roztleskávaček a evidentně mají hodně společného.

Pan Summers znovu zalovil v klobouku a nahlas vyslovil moje jméno. Měla jsem pocit, že mi nervozitou vyskočí srdce z hrudi. Napjatě jsem čekala, koho mi přidělí, a v duchu jsem se modlila, ať je to kdokoli, jen ne osoba po mé pravici.

„A Madison Cooperová do dvojice dostává Lucase Bensona.“

VÁŽNĚ? CO JSEM KOMU UDEĚLALA?!

„Vidíš, říkal jsem, že tohle pololetí bude sranda,“ šťouchl do mě Lucas loktem, ale se mnou to ani nehnulo a zůstala

jsem nevěřičně koukat na stůl u tabule, kam pan Summers postupně skládal lístečky s našimi jmény.

Měla jsem pocit, že každou chvílí na místě omdlím. Dnešek byl fakt noční můra. Co jsem komu provedla, že se vesmír během jednoho jediného dne otočil proti mně a rozhodl se, že mi začne házet klacky pod nohy? Copak klacky, rovnou klády!

Asi jsem musela vypadat úplně stejně, jako jsem se cítila uvnitř, protože mě najednou vytrhl z rozjímání hlas pana Summese. „Slečno Cooperová, jste v pořádku?“

Ne, nejsem v pořádku. Jak bych mohla být v pořádku? Nikdo by nebyl v pořádku, kdyby se dostal do stejné situace jako já.

„Ano,“ zalhala jsem, jak nejlépe jsem dovedla, a vnitřně jsem se dál hroutila z toho, co se právě stalo.

„Dobrá, pokračujme dál...“

Můžu z toho ještě nějak vycouvat? Co když pana Summese poprosím o výměnu? Co když z toho předmětu prostě odejdu? Ne, počkat, přestoupím na jinou školu. To bude vůbec nejlepší. Hlavou se mi honila spousta myšlenek a nápadů, jak se z toho vyvléknout.

Hned jak pan Summers ukončil hodinu, všichni spolužáci se rozdělili do dvojic, aby se svým partnerem začali pracovat na projektu. To ale rozhodně nebyl můj případ. V místnosti jsem nechtěla zůstat už ani o minutu déle, takže jsem co nejdříve sbalila všechny svoje věci a opustila učebnu dřív, než mě Lucas stihl zastavit.

Kapitola 3

Hello, Mr. „Perfectly fine“
How's your heart after breaking mine?

Mr. Perfectly Fine, Fearless (Taylor's Version)

„Vypadáš nějak vyřízeně,“ přivítal mě Tyler, když jsem se odpoledne zoufale sesunula na sedadlo v jeho autě. Řidičák jsem si sice už udělala, ale pořád jsem měla ze silničního provozu obrovský respekt a usednout za volant mě neuvěřitelně stresovalo. A tak jsem se radši nechávala denno-denně vozit. Kdyby záleželo jen na mně, nikdy bych si ani řidičák nedělala, ale rodiče trvali na tom, abychom ho s Tylem měli pro všechny případy oba.

„Můj dnešní den je katastrofa. Slyšíš mě? KA-TA-STRO-FA,“ vyštěkla jsem na něj.

„Nech mě hádat. Zapsala sis stejnou angličtinu jako Lucas a skončila jsi s ním ve dvojici na tom slavném Summersově projektu,“ vychrlil, jako by se nechumelilo.

„Ne. Teda jo. Jak to víš?“

„Prosím tě, už o tom ví celá škola.“ Rychle začal něco ťukat na displeji mobilu a natočil ho obrazovkou směrem ke mně.

Twitter. Jasně.

„Taky by se mohl odnaučit psát tam každou blbost. Nikdo není zvědavěj na to, co si myslí jeho hokejovej mozek každých pět minut,“ zamumlala jsem otráveně.

„To si myslíš ty, ale těch několik desítek lajků u každého jeho příspěvku říká něco jiného,“ konstatoval brácha,

zatímco ve svém mobilu hledal řídicí playlist, aby pustil první písničku.

S Tylerem jsme mezi sebou měli takovou neepsanou dohodu: *Kdo řídí, vybírá hudbu*. A vzhledem k tomu, že jsem řídila opravdu jen ve výjimečných případech, respektive vůbec, musela jsem se naučit přizpůsobit jeho netradičnímu hudebnímu vkusu. Ještě nikdy jsem nepotkala nikoho, jehož playlisty by se skládaly jen z písniček DJ Ötziho a nizozemských párty hitů, jako je *Links Rechts*. Ta písnička je doslova jen o tom, že se máte pohybovat doprava a doleva podle toho, jak se zrovna zpívá. Kdo normální by to dobrovolně poslouchal? A ještě za volantem?

Tyler nastartoval a vyjel z parkovacího místa. „Už aspoň víš, co ti Lucas chtěl?“

„Ne, ale asi se to brzy chtě nechtě dozvím, když mě čeká celej měsíc v jeho společnosti. Ten pověstnej projekt mě má údajně naučit *koukat na svět jeho očima*. Chápeš to? To je asi tak to poslední, co chci, koukat na svět jeho hokejem zaslepenýma očima,“ postěžovala jsem si tak vehementně, div jsem se neudusila, a stáhla jsem okýnko, abych dovnitř nechala proudit čerstvý vzduch.

„Ty jo, když tě tak poslouchám, mám pocit, že výběr písniček dneska asi nechám na tobě.“ Pootočil hlavou, aby lépe viděl můj tragický výraz. „Vypadá to, že potřebuješ pořádnou dávku svých playlistů a...“

„A kakaa,“ dokončila jsem větu a usmála se na něj.

„Máš to mít.“ Hned na další křižovatce odbočil doleva místo doprava a hodil mi telefon do klína, abych mohla přepnout jeho hudební peklo. Kdybych tušila, že stačí párkrát fňuknout a můžu si pustit, co chci, dělala bych to častěji. „Ale vyber aspoň něco, co snesu i já, nebo tě vysadím a pojedíš autobusem.“

Chvilí jsem projížděla jeden z mých výběrů nakopávacích písniček a přemýšlela, na kterou padne první volba. Vybrat

tu správnou hudbu, to nebylo jen tak, to se muselo poctivě promyslet. O to víc, když jste měli náladu na nic.

Mám to.

„Jsi připravenej? Čeká tě ultimátní zlepšovač nálady.“

Tyler přikývl na souhlas.

Přehráť.

*You're insecure, don't know what for
You're turning heads when you walk through the door
Don't need makeup to cover up
Being the way that you are is enough*

„Dobře, máš pravdu.“ Okamžitě si začal pobrukovat a kývat hlavou do rytmu. „A taky máš štěstí, že zrovna pro Nialla Horana a Harryho Stylese mám slabost.“ Tyler pokračoval rovně po hlavní silnici, která vedla k centru města. „Ale to musí zůstat mezi námi, ještě by mi to ve škole zničilo pověst.“

„Myslím, že o zničení pověsti se postaráš sám tím svým německým rádoby pop-rock-čímsi-nevím-jak-to-chceš-nazývat,“ pronesla jsem provokativně.

„Hele, pořád ti můžu zastavit a můžeš si tady počkat na autobus.“ Natáhl ruku, aby mi šmátnul po hlavě, jak měl ve zvyku, ale jeho pohyb jsem naštěstí stihla zastavit. Další rozčuch bych už dneska asi nepřežila.

„Varuju tebe a tvoji ruku naposledy, Tylere.“

„Dobře, promiň, dneska už se tě fakt trochu boj...“ Zarazil se uprostřed slova, jakmile se písnička hrající z repráků dostala k refrénu.

„Baby, you light up my world like nobody else, the way that you flip your hair gets me overwhelmed, but when you smile at the ground, it ain't hard to tell, you don't know, oh-oh, you don't know you're beautiful,“ spustili jsme procítěně na celé auto tak, že nás museli otevřenými okýnky slyšet

snad všichni kolemjdoucí v okruhu minimálně dvou bloků. Nebýt bezpečnostního pásu a velmi omezeného prostoru, už by moje roztančené tělo zabíralo trojnásobně víc místa. Jakmile totiž někde začne hrát *What Makes You Beautiful*, jdou všechny moje zábrany stranou. Jakmile někde začne hrát *What Makes You Beautiful*, je můj den o sto procent lepší.

O pár minut později jsme konečně zaparkovali před Nebem, kavárnou, jejíž název přesně odpovídal tomu, co vám naservírují. Stačil jeden doušek jejich vyhlášeného kakaa a začali kolem vás létat malí buclatí andělíčci. Na tomhle místě jsme za poslední dva roky střední školy strávili až nezdravě hodně času. Ale nevadí, naši vždycky říkají, že je to pořád lepší, než kdybychom kapesné utráceli za alkohol, drogy nebo magnetky z dovolených, u kterých si uvědomíte, že je máte, až když je omylem rozflákáte o zem.

Po příchodu nás do nosu praštila vůně mleté kávy smíchaná se sladkou vůní čerstvých dortů a skořicových šneků. Když člověk vstoupil do Nebe, čas jako by se zastavil. Všechno tu plynulo neobvykle pomalu a z lidí sedících u stolů podél velkých prosklených oken byl cítit neskutečný klid. Paní s obřím hrnkem vařícího čaje si četla v knížce, pán u stolu hned vedle listoval dnešními novinami a partička tří holek na druhé straně kavárny u velkých frappuccin zřejmě probírala nejnovější školní drby.

„Dobrý den, co vám můžu nabídnout?“ obrátila se na nás slečna za pokladnou.

„Dobrý den, my poprosíme dvě veeelká kakaa,“ začal Tyler.
„A šla by k nim dvojité porce marshmallownů?“

„Jasně, takže dvě veeelká kakaa, marshmallowny navíc,“ diktovala si pro sebe během toho, co naši objednávku zadávala do kasy. „Ještě něco?“

„To je jasný, dva cheesecaky a dva skořicové šneky.“ Tyler se zamyslel. „Nebo víte co? Vezmeme si čtyři šneky a mohla byste nám ty dva navíc zabalit s sebou?“

Slečna si ho změřila pohledem, zřejmě nechápala, jestli to skutečně myslíme vážně, nebo jsme si z ní přišli dělat srandu.

„To víte, špatnej den,“ snažila jsem se uvést na pravou míru naši vcelku rozsáhlou objednávku.

„Aha, chápu. No dobře. Dělá to třicet dva dolarů.“ Začala jsem z batohu vytahovat peněženku, abych si zaplatila svoji polovinu, ale Tyler moji ruku zastavil.

„Ne. Dneska je to na mě, vyberu si to u tebe, až budu smutnej z toho, že umřela DALŠÍ moje oblíbená postava v *Chirurgích*.“ Slečna za pultem se jeho poznámce zasmála a převzala si peníze.

Počkali jsme na naši objednávku a vydali se k našemu oblíbenému rohovému stolu, odkud byl dobrý výhled jak na vchodové dveře, tak i na pult a celý zbytek kavárny. Díky tomu jsme měli vždycky přehled o veškerém dění a mohli jsme vymýšlet domnělé životní příběhy ostatních zákazníků.

„Ta musí být nová, nikdy jsem ji tu neviděl,“ spustil Tyler, jakmile jsme se usadili na místo. „Viděla jsi, jak ze mě byla úplně paf?“

A už je to tu zase. Stačí, aby se na něj někdo jen omylem usmál, a už v tom lítá.

„Prosím tě, sni dál,“ odpověděla jsem.

„Jsem ji úplně zaskočil tou znalostí *Chirurgů*.“

„Myslím, že za to mohla spíš naše objednávka, a ne znalost seriálu, který se začal vysílat ještě dřív, než se narodila,“ snažila jsem se trochu zklidnit jeho bujnou fantazii. Protože jestli se mi to nepovede co nejdřív, bude o ní mluvit ještě

minimálně čtrnáct dní, než do něj vrazí nákupním vozíkem v supermarketu nějaká jiná holka.

„Jsi úplně vedle, tentokrát mám pravdu.“

Když jsem se rozhlédla po našem stole, začala jsem lehce pochybovat, jestli byl dobrý nápad toho impulzivně objednat tolik.

„Příště radši budu objednávat já.“ Začala jsem zběsile máchat rukama nad stolem. „Tohle už je moc i na nás.“

„Ale zas na druhou stranu až tohle všechno sníš,“ napodobil můj máchavý pohyb, „tak zjistíš, že spolupráce s Lucasem bude v porovnání s tím, co čeká tvůj žaludek, ten nejmenší problém.“ Šibalsky na mě mrkl a zakousl se do skořicového šneka. Dlouho jsem neotálela a zabodla dezertní vidličku do cheesecaku, který mě úplně vyzýval k tomu, abych se do něj konečně pustila.

Mřam. Je to ještě lepší, než si pamatuju.

V kavárně panovala klidná atmosféra až do chvíle, kdy někdo prudce otevřel vchodové dveře a po podniku se roznesl mně velmi dobře známý hlas. V ten okamžik se nezastavil jen čas, ale i moje srdce.

„Kámo, ten dnešní trénink byl fakt nářez, zajímalo by mě, jak ten nápor chceme zvládnout se vším, co máme v tomhle pololetí před sebou.“

Ne. Tohle se mi MUSÍ zdát. To nemůže být pravda.

Můj pohled se odlepil od hrnku a přistál přímo na skupince kluků v čele s Lucasem. Víím, že se mu nemůžu vyhýbat věčně, ale doufala jsem, že to vydrží o dost déle než do dnešního odpoledne. A že se pak třeba stane zázrak a pan Summers si vzpomene, že si popletl jména a ve skutečnosti mám být ve dvojici s někým ÚPLNĚ jiným.

Lucasovy modré oči si mě našly prakticky okamžitě (ještě aby ne, když jsme si vybrali tak strategické místo s dobrým výhledem), něco klukům pošeptal a pak si to vykročil směrem k našemu stolu.

„Zachraň mě,“ vyjekla jsem na Tylera. „Jde sem k nám.“

„Ani náhodou, tohle je tvůj boj.“

„Čau, Tylere, jak se vede?“ nadhodil Lucas a přátelsky si s ním plácl na pozdrav.

„Jde to, jen trochu náročnej začátek pololetí, ale to ti asi nemusím vysvětlovat.“ Přejel pohledem z Lucase zpátky ke mně. „Skočím si koupit ještě něco na cestu.“

Co to dělá? To jsme si nedomluvili.

Lehce jsem ho nakopla pod stolem a zpražila ho pohledem, aby si uvědomil, čeho se právě dopouští, ale úplně mě ignoroval a v klidu si odkráčel pryč.

„Dneska na sebe máme nějaký mimořádný štěstí, Maddie,“ pousmál se Lucas, a když dosedl na Tylerovo místo, jemně mě štouchl do ruky.

„Já bych tomu teda štěstí úplně neříkala,“ odsekla jsem.

Lucas se na mě podíval a hlasitě si oddechl. „Hele, vím, že by sis radši vydloubla oči, než abys se mnou musela spolupracovat,“ začal. „Ale musíme to nějak přežít. Jde jen o jeden projekt.“

Otráveně jsem zamručela, abych mu dala najevo, že je pro mě i ten jeden projekt velkou přítěží.

„Pojďme začít tím, že se domluvíme,“ pokračoval. „Ostatně to je jeden z cílů toho projektu, ne?“

„Fajn, kdy se to vaše splašený ježdění na ledě koná?“ šla jsem rovnou k věci, abych tohle utrpení zkrátila na minimum.

„Ty jo, jdeš na to zhurta, předpokládal jsem, že budeš chtít začít jinak než hokejem.“

„A čím jako? Myslela jsem, že nic jinýho neděláš,“ podotkla jsem.

„To by ses divila, ale jak chceš. To splašený ježdění na ledě máme v pondělí, ve středu a v pátek po škole,“ odpověděl a na slovní spojení *splašený ježdění na ledě* kladl speciální důraz. „Přijď, kdy se ti to hodí nejlíp, já to s trenérem domluvíme. Myslím, že by to neměl být problém.“

„Dobře, to si snad zapamatuju.“ Ukázala jsem mu dva zvednuté palce a křečovitě se pousmála. „Budu tam, hlavně ať to máme za sebou.“

Lucas spokojeně přikývl.

Myslela jsem, že tímhle je naše debata u konce, ale on se od našeho stolu pořád nezvedal. Hypnotizovala jsem ho a snažila se přijít na to, proč se nehýbe. „Ztratil jsi schopnost postavit se na nohy a potřebuješ pomoc, nebo...?“

„No, vlastně... pořád tě chci o něco poprosit.“

Samozřejmě. Ta prosba, na kterou jsem stihla už dávno zapomenout. Teda vlastně ne, nestihla. Vlastně jsem umírala touhou zjistit, co tady *pan dokonalý, hvězda školy, mám milion kamarádů* asi tak může chtít od obyčejné holky, jako jsem já.

„Poslouchám,“ pronesla jsem nakonec rezignovaným tónem, protože mi docházelo, že nepřestane otravovat, dokud nebudu souhlasit.

„Přísahvej, že se nebudeš smát.“

„Lucasi, když někomu řekneš, že se nemá smát, tak zhruba o devadesát procent zvýšíš šanci, že se smát bude.“ Propletla jsem si prsty na stole a naklonila hlavu na jednu stranu.

„Myslím to vážně,“ upřeně se na mě podíval.

„Já taky,“ nedala jsem se a pohled jsem mu opětovala.

Bylo vidět, že mu lehce zacukaly koutky směrem nahoru, ale přeci jen se snažil udržet kamennou tvář a nepřerušoval oční kontakt.

„Fajn,“ slíbila jsem nakonec.

„Fajn. Vzpomínáš si na Alex, že jo?“

Přikývla jsem. Jasně že si na ni vzpomínám, Lucasova mladší sestřička se narodila ještě v době, kdy jsme bývali nejlepšími kamarády. Sice moc k užitku nebyla, protože toužila jen po jídle a spánku, ale nikdy bych na ni nedokázala zapomenout.

„Alex bude mít za chvíli narozeniny a hrozně by si na oslavu přála jít v kostýmu Lociky, a tak mě napadlo, jestli bys jí